

Krieltje en de snurkende bloempot

09-09-2026

Krieltje en Kluitje waren druk aan het werk in de tuin. Krieltje gaf de planten water en Kluitje bond de lange bonenstengels voorzichtig aan hun stokken vast. Kerrie lag languit op het tuinpad. Hij hielp niet echt mee, maar hield wel goed in de gaten of er ergens een hondenkoekje verscheen. Noa zat op het bankje en Kipje scharrelde met haar drie kuikens tussen de planten. Het was een heel gewone ochtend. Totdat Kerrie ineens zijn kop optilde. “Grrrr... pffff... grrrr... pffff...” “Hoorde jij dat?” vroeg Krieltje. Kluitje liet de bonenstengel los en luisterde. Even bleef het stil. Toen klonk het opnieuw. “Grrrr... pffff...” Kerrie sprong overeind en liep langzaam in de richting van het tuinhuisje. Zijn neus ging vlak boven de grond heen en weer. Achter het huisje stond een grote terracotta bloempot ondersteboven op de grond. Er zat een klein gaatje in de bodem, dat nu bovenop zat. Kerrie bleef op enige afstand staan. Het vreemde geluid kwam uit de bloempot. “Grrrr... pffff...” Kerrie deed geschrokken een stap achteruit. “Woef!” “Rustig maar,” zei Krieltje. “We weten nog niet wat eronder zit.” Het geblaf

maakte de andere dieren nieuwsgierig. Noa kwam kijken en Kipje liep voorzichtig dichterbij, met haar kuikens achter zich aan. “Wat is daar aan de hand?” vroeg Kipje. “De bloempot snurkt,” zei Kluitje. “Een bloempot kan helemaal niet snurken.” “Deze wel,” piepte een kuiken. “Misschien slaapt hij,” zei haar zusje. Het derde kuiken kroop dicht tegen Kipje aan. “Of er woont een tuinmonster onder.” “Er bestaan geen bloempotmonsters,” zei Kipje beslist. Vanonder de pot klonk een diepe brom. “Grrrrrrr...” Kipje zette haastig twee stappen achteruit. “Maar voor de zekerheid blijven we toch maar even hier staan.” Ook een paar muisjes kwamen uit hun holletje kijken. Een slak draaide zijn voelsprietten naar de bloempot en enkele mieren klommen op een steen om alles beter te kunnen zien. Krieltje wilde naar de pot lopen, maar stopte. “We gaan hem niet zomaar optillen,” zei ze. “Misschien zit er een dier onder dat daarvan schrikt. Of eentje waarvan wij schrikken.” “Eerst van een afstandje kijken,” zei Kluitje. Samen liepen ze langzaam om de bloempot heen. Ze zagen geen staart, poten of vleugels

Krieltje en de snurkende bloempot

09-09-2026

onder de rand uitsteken. Kerrie legde voorzichtig zijn oor op de grond. “Grrrr... pffff...” Hij keek verbaasd naar Krieltje. “Ik heb een idee,” zei ze. Krieltje strooide een dun kringetje zand rondom de bloempot. “Als er iets onder vandaan komt, kunnen we misschien de voetsporen zien.” Iedereen ging op veilige afstand zitten wachten. Krieltje en Kluitje zaten op het bankje. Kerrie hield de bloempot goed in de gaten en de kuikens verstopten zich half achter Kipje. Er gebeurde niets. “Misschien is het monster weer in slaap gevallen,” fluisterde een kuiken. “Het sliep toch al?” vroeg haar zusje. “Misschien slaapt het nu nóg meer.” Plotseling bewoog de bloempot. Iedereen hield zijn adem in. De pot schoof nog een stukje opzij. Onder de rand verscheen eerst een klein pootje. Daarna nog een. Toen kwam er een brede kop tevoorschijn, met twee grote gouden ogen. Een dikke pad kroop langzaam onder de bloempot vandaan. Er zat een droog blaadje op zijn kop. Hij knipperde slaperig tegen het licht en keek naar alle dieren om hem heen. “Waarom staan jullie allemaal bij mijn slaapkamer?” bromde hij. Krieltje moest haar lach inhouden. “Wij hoorden een vreemd geluid,” legde ze uit. “Het klonk alsof er iets heel groots onder de bloempot lag te snurken.” “Snurken?” zei de pad verontwaardigd. “Ik snurk niet.” “Grrrr... pffff...” deed Kluitje hem na. De pad keek hem streng aan. “Dat was mijn rustige ademhaling.” “Een bijzonder rustige ademhaling,” zei Krieltje. Toen klonk er opnieuw een zacht gebrom. “Grrrr...” Alle dieren keken naar de pad. “Goed,” mompelde hij. “Misschien snurk ik

een heel klein beetje.” Doordat de bloempot plat op de grond stond, kon de pad er moeilijk onder vandaan komen. Bovendien maakte de holle pot ieder geluid veel harder. “We kunnen een betere slaapkamer voor je maken,” stelde Krieltje voor. “Eentje waar je zelf gemakkelijk in en uit kunt.” Kluitje haalde twee stevige stenen. Samen zetten ze de bloempot iets schuin tussen de planten, zodat er onder de rand een ruime opening bleef. Krieltje legde er wat droge bladeren en zacht mos in. Naast de pot zette ze een ondiep schaalpje met water. De pad kroop naar binnen en stak zijn kop nog even door de opening. “Dit is niet verkeerd,” zei hij tevreden. “Ruim, koel en de deur blijft tenminste open.” De kuikens kwamen voorzichtig dichterbij. “Bent u echt geen bloempotmonster?” vroeg er eentje. De pad keek haar aan. “Alleen vóór mijn eerste dutje,” bromde hij. De kuikens giechelden. Niet veel later ging iedereen weer verder met zijn bezigheden. Vanuit de bloempot klonk een zacht geluid. “Grrrr... pffff... grrrr... pffff...” Krieltje en Kluitje keken elkaar aan en begonnen te lachen. Nu wist iedereen dat er geen monster onder de bloempot woonde. Alleen een pad die héél goed kon snurken.

Pagina 2/2

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*